

Televizní děti

(zpracováno podle publikace Bílého kruhu bezpečí: "Neodkládejte děti k televizoru")

V životě každé maminky jsou někdy chvíle, kdy dětem ráda pustí televizi, aby si chvíli odpočinula, udělala domácí práce, při nichž je asistence dětí nemyslitelná nebo si v klidu vypila kávu. Pokud kontroluje pořady, které děti sledují, nebo pouští osvědčené pohádky z videa, je v podstatě všechno v pořádku, ale ...

"Většina našich dětí do patnácti let tráví největší část volného času sledováním televizních pořadů. Průměrně české děti stráví 25 hodin týdně (tj. více než 3,5 denně) před obrazovkou.

Mnoho dětí není do věku 3-4 let vůbec schopno v televizních programech rozlišovat mezi skutečností a iluzí či fikcí, a to ani s pomocí výkladu dospělých. V myšlení malých dětí je televize pramenem zcela věrohodných, reálných informací o tom, jak to ve světě chodí. S přibývajícím věkem přirozeně začínou rozlišovat lépe, avšak nejranější a nejhlubší vjemy byly vtištěny již tehdy, když dítě považovalo televizi za skutečný zdroj informací o okolním světě. Při sledování mnohých programů může dítě nabýt dojmu, že násilí je v tomto světě každodenním běžným jevem a jeho páchání je čímsi obecně účinným, vzrušujícím, okouzlejícím a působivým. Rodiče by měli dohlížet na to, jak dlouho a co vlastně jejich děti v televizi sledují.

Jak se pozná televizní dítě ?

- V důsledku jednosměrné komunikace, trvající dlouhé hodiny, se televizní dítě hůře vyjadřuje.
- Je narušena jeho schopnost si samostatně nebo s jinými dětmi hrát či navazovat běžné sociální vztahy.
- Je nejisté a jeho klíčovým slovem je nuda.
- Má omezenou schopnost koncentrace, je netrpělivé, chybí mu vytrvalost, nedokáže pozorně naslouchat. Snížená bývá i jeho způsobilost k učení.
- Televizní dítě požaduje okamžité uspokojení svých potřeb a rychlé řešení problémů. Je hyperaktivní a neposedí v klidu, čímž vyrovnává roli pasivního diváka při pozorování vypjatých scén.
- Má výraznou touhu vlastnit všechno, co je nabízeno v televizní reklamě.

Nikdo by neměl lépe znát své děti, než rodiče. Dejte jim příležitost, aby stejně tak dobře poznaly vás. Vyprávějte jim o sobě, o tom, co bylo předtím, než se narodily. Nepromarněte jedinou příležitost, kdy vám chce dítě něco vyprávět. V takovou chvíli všechno počká. Odmítnuté dítě si podruhé rozmyslí, zda vás má rušit se svými zážitky, ale i starostmi.

Povídat si s dětmi je doma možné téměř vždy a téměř všude. Žádné téma není tabu tam, kde je dostatek něhy a důvěry.

Ruku na srdce, kolik času stráví vaše děti před obrazovkou či u počítačových her? Kolik času takto trávíte Vy? Zkuste aspoň měsíc sledovat celou rodinu a zapisovat "ztracený" čas. Myslíme si, že by dítěti mohla stačit v průměru 1 hodina denně, pokud se nejedná o program výukový.